

Sajópálfalai nagyböjti népénekek

I.

Lehullott a Jézus vére, a szent keresztfa tövére,
Drágalátos szent testéből, öt mélységes sebeiből.

De a földbe nem maradtak, mint piros rózsák kinyíltak,
A szent angyalok felszedték, alázatosan tisztelték.

Jézus mondja az angyalnak: vidd fel mennybe szent Atyámnak,
Mond, hogy keresztfámról küldtem, fogadja kedvesen tőlem.

Ez a világ drága ára, sebeim kinyílt rózsája,
Mind nagy fájdalomban szültem, véres könnyekkel öntöztem.

Nincs már hátra csak egy órám, elvégződik minden munkám,
Kifogy a keserű pohár, mely világ kezdettől vár.

Üdvözlégy Jézus szent vére, üdvösségünk drága bére,
Dicsőséges öt mély sebe, üdvözlégy drága szent teste.

Áldott légy ó szent keresztfa, szent áldozat szent oltára,
Rajta az ártatlan bárány, Istenember feláldozván.

Ó irgalmas szent Istenünk, leborulva esedezünk,
Drága keresztedre kérünk, nyisd meg az egeket nekünk!

II.

Köszönteni jöttünk szent keresztfa,
látjuk rajta Jézus meg van halva,

Alatta Szűz Anyja nagy zokogva,
Jézus piros vérét csókolgatja.

A nagy keresztet lefektették,
Jézus kezét, lábát rászégezték.

Foly a piros vére szent testéből,
áztatja a földet mindenfelől.

A magas keresztfán hogy kínlódott,
Szent Atyjához hét mondatot mondott

Ó Atyám bocsáss meg, kik vétettek,
kik engem keresztre feszítettek.

Midőn Jézus a keresztfán meghalt,
az egész világon sötétség volt.

Mária szent fiát nem láthatta,
keserves nyögését csak hallgatta.

Jézust a keresztről hogy levették,
Mária ölébe helyezték

Elájult a szíve szűz anyjának,
nem szólhatott nyelve Máriának.

Nagy keserűséggel felkiáltott, Mária Istenhez sóhajtozott:
Jaj, már itt maradtam evilágban, mint egy bús gerlice árvaságban.

Midőn Jézus testét megmosták, fehér patyolatba takargatták,
Mária Magdolna Szent Jánossal, Máriát ápolták bátorságban.

Keservesen tőle elbúcsúzott, szent fia testétől eltávozott,
Ha Szent János ott nem lett volna, Mária szíve meghasadt volna.

Dicséret dicsőség az Atyának, az ő szent fiának Jézusnak,
És a vigasztaló Szentléleknek, tisztelet adassék a Szent Szűznek!

III.

Dicsértessél szent keresztfá, édes Jézus meghalt rajta,
Kálvária hegy tetején, minden felől foly a szent vér.

Nagy fájdalom kimondani, hogy Jézusnak meg kell halni,
Fájdalmas Szűz hogy nézhetted, midőn fiad így szenvedett.

Szent keresztfa hol termettél, talán cédrusfából lettél?
De szomorú szép virágod, mert a Jézust halva látod.

Nézzetek a keresztfára, ezen volt Jézus halála,
Három tompa vas szög tartja, fájdalmas Szűz azt siratja.

Meghalt az élet adója, elbágyad a Szűz Mária,
Csak Szent János ápolgatja, és a kesergő Magdolna.

Dicsértessél szent keresztfa, melyen meghalt Isten Fia,
Üdvözlégy fájdalmas anya, légy lelkünknek pártfogója!

IV.

Sír a Szűz Mária a kereszt tövében,
haldokló Szent fia így szól keservében:

Ne sírj édesanyám, kedves édesanyám,
bárha meghalok is, te nem maradsz árván.

Kedves Édesanyám, ne keseregj kérlek,
tudod kereszt nélkül nem lehet az élet.

Én meghalok rajta, te ájulsz alatta,
nyugodj meg, ez Atyám akarata.

Fájdalmas Szűz Anyám, vigasztald magadat,
mindenkinek kell viselnie fájdalmat,

Minden jó anya ilyen szokott lenni,
kész a gyermekéért azonnal meghalni.

V.

Bíbor piros szép rózsza nyílik a Golgotán,
ott áll a fájdalmas Szűz, mint egy liliomszál,

Nézi, hogy szent fia szenved a keresztfán,
ó el ne hagyj légy velem, fájdalmas Szűz Anyám!

Fájdalmak között néz fel a szent keresztfára, látja, hogy ott haldoklik
szerelmes
szent fia,
Kínok tengerében elmerült rózsaszál, ó el ne hagyj

Felkiált nagy jajszóval: mennyei angyalok, fiam kínos halálán ti is
zokogjatok!
Megsebzett szívére kínok tengere száll, ó el ne hagyj

Szent János és Magdolna karjaira dőlve, végtelen fájdalommal tekint
fel az égre,
Szent fiam már meghalt, árvaság maradt rám, ó el ne hagyj

Rettenetes bánatok szent szívét szaggatták, amidőn a keresztről
levették
szent fiát,
Szűz ölébe vette szent sebét csókolván, ó el ne hagyj

Szomorú özvegyek és elhagyatott árvák, nézzétek mennyit szenved
fájdalmas
Szűz Anyánk,
Szenvedéseinkben így sóhajtsunk hozzá: ó el ne hagyj

Ó fájdalmas Szűz Anya, hervadó liliom, őrizz minden veszélytől e földi
utunkon!
Csak ezt kérjük tőled életünk folyamán: ó el ne hagyj

VI.

Fájdalom napja van ma öltözzetek gyászba, könnyes szemmel
nézzetek
a Szűz Máriára!
Mily sűrűn hullanak anyai könnyei, mert szent fia holttestét karjával
öleli.

Van-e aki ne sírna, hogyha eljön ide, ha rátekint a szent Szűz
fájdalmas képére,
Mily sűrűn hullanak anyai könnyei, mert szent fia holttestét karjával
öleli.

Nincs oly szív a világon ki itt meg ne esne, mind össze van roncsolva
Jézus áldott teste,
Mily sűrűn hullanak anyai könnyei, mert szent fia holttestét karjával
öleli.

Akik a nagy bánatba el vagytok merülve,
szeretettel nézzetek Mária képére,

Mily sűrűn hullanak anyai könnyei,
mert szent fia holttestét karjával öleli.

Nem lehet elmondani Mária fájdalmát,
e földi anyák közül senki se élné át fájdalmát,

Mily sűrűn hullanak anyai könnyei,
mert szent fia holttestét karjával öleli.

Bús özvegyek és árvák, kik ide jöttetek,
itt van a vigasztaló ne keseregjete,

Mily sűrűn hullanak anyai könnyei,
mert szent fia holttestét karjával öleli.

Majd e földi élettel minden baj véget ér,
melyért a mennyországban adatik égi bér,

Mily sűrűn hullanak anyai könnyei,
mert szent fia holttestét karjával öleli.

VII.

Magasan áll a Golgota ormán,
a szent kereszt elhagyottan árván,

Csak egy angyal zokog ott magában,
elmerülve néma fájdalmában.

Ó ha én is ott lehettem volna,
mint a zápor a könnyem úgy folya,

Minden csepp vért százszor megcsókolnék,
nem mennék el, soha többet onnét.

Vértől ázott a keresztnek fája,
az angyalok könnye csorog rája.

Sírva néznek töviskoronára,
melyben meghalt az ég s föld királya.

Ó ha én is Meghasadna,
megrepedne szívem, úgy zokognék a kereszt tövében.
Szent Szűz kérünk égő fájdalmadra, légy az édes irgalomnak anyja,
Vérző szíved ölelje magához, ki veled lép a szent keresztfához.

Ó ha én is Uram Jézus légy irgalmas nekünk,
ó bocsásd meg tengernyi sok vétünk!

Zárj kegyesen vérző szent sebedbe, végy fel minket majd egykor a
mennybe! Ó ha én is

VIII.

Szerettél engemet, szeretlek tégedet én Jézusom,
Meváltottál értem haltál, kínokat szenvedtél,
Keresztfán függöttél, én Jézusom.

Ha pokol nem volna, s mennyország elmúlna én Jézusom,
Szeretnék, kedvelnék, mert te csak egyedül,
Jó vagy mindenestül én Jézusom.

Ó mely igen bánom és szívemből szánom, én Jézusom,
Hogy te néked, te ellened oly sokszor vétettem,
Gonoszt cselekedtem, én Jézusom.

Ó kérlek engedd meg, vétkeim bocsásd meg én Jézusom!
Eltökélem és felteszem, hogy soha nem vétek,
Téged meg nem sértlek én Jézusom.

Adj csendes kimúlást, lelki boldogulást én Jézusom!
Angyalokkal, szent karokkal legyen víg lakásom,
Örök nyugovásom, én Jézusom!

IX.

A keresztfához megyek, mert máshol nem lelhetek,
nyugodalmat lelkenek.

Ott talállak ó Szűz Anya, fájdalom közt bágyadozva,
tör veré át lelkedet.

Mely gyötirelem volt neked, isteni szülöttedet,
látni szegén jászolban.

S midőn annyi ellenségek, romlására esküvének,
tör veré át lelkedet.

De midőn ezek felett, láttad mennyit szenvedett,
szenvedett az ártatlan.

Láttad őt a Kálvárián, két lator közt a keresztfán,
kínodat ki mérje meg?

A nap elsötétedett, ennyi kint nem nézhetett,
borzadván rengett a föld.

Sírt kesergett, gyászolt minden, az egész nagy természetben,
de gyötrelmed nagyobb volt.

X.

Keresztények sírjatok, mélyen szomorkodjatok,
keseregjen minden szív, aki Jézusához hív.

Nincsen abban irgalom, hozzád buzgó fájdalom,
aki téged meg nem szán, ó Jézus a keresztfán.

Szent testednek sebeit, vérrel folyó kékjeit,
aki látja és nem sír, élő hittet az nem bír.

A kősziklák repednek, nap és hold sötétednek,
minden élő megindul, csak a bűnös nem búsul.

Szállj szívedbe sirasd meg vétkeidet s fontold meg,
hogyan az Isten Fia volt, aki érted így megholt.

XI.

Gyászba borult Isten csillagvára, függönyt vontak mennynek ablakára,
Mehalt, meghalt az ártatlan bárány, vértől ázott szent kereszt
oltárán.

Temetésre lejön a mennyország, könnytől áznak az angyali orcák,
ír zokog a fia vesztett gerle, égig ér a Szűz Anya keserve.

Élet Ura meghaltál üdvünkre, a Sátánnak országa most dőlt le,
Szűzanyádnak fájdalmát tekintsed, add meg nekünk a mennyei
kincset!